

ÇAÇA

Dün gece -cumartesiydi- üç arkadaş Erdem adında bir hukuk öğrencisinin evine konuk olduk. Erdem bolca sevgilisi olan, dostlarının sayısıyla gururlanan yakışıklı bir züppeydi. Evine ilk kez geliyordum. İbrahim'in ısrarı beni buraya getirdi açıkçası. İbrahim benim sınıftan arkadaşım ve Erdem'den çapkınlığa dair ince şeyler öğrenmeye heveslidir. Bu hevesi fizik ya da matematik dersine olsaydı, eminim bilimin en azından bir harfine ulaşabilirdi. Erdem'le dostluğunu sıcak tutmak için, çaça denen bir çeşit Gürcü şarabını ona tattırmak istiyordu. Dediğine göre beyaz renkli bu şarapta alkol oranı çok yüksekmış, bir çay bardağı içsen alev kusarmışsın. Günlerdir övgüsünü dinlediğim bu şarapla sarhoş olmak için Erdem'in kapısını saat dokuz gibi çaldık. Tanımadığım üçüncü arkadaş bizden bir hayli önce gelmişti. Adı Kadir'miş ve bu arkadaş da sekiz yıldır hukuk okuyormuş.

Kapı ağzındaki tanışma töreninden sonra salona geçtik. Ev bir bodrum dairesi olduğu için pek ışık almıyordu. İki kanepeli pencereye dik olarak yerleştirilmişti. Ortaya uzun bir sehpa konmuştu. Sehpanın üstüne ise açık saçık bir gazeteden sofraya kurulmuştu. Pencere dibine doğru oturdum ve sofraya şöyle bir göz gezdirdim. İri iri doğranmış domatesler ve salatalıklar iki tabağa dağıtılmıştı. İki çorba tabağı da fıstıkla doluydu.

İbrahim yeni bir coşkuyla Gürcü şarabını anlatırken, içimde bu ziyaretin beni pişmanlığa sürükleyeceğine dair, yavan bir his belirmeye başladı. Hepsi, plastik su şişesinin içindeki suya benzer şarabı dikkatle inceledi. İbrahim ancak çay bardağı ile içebileceğimizi belirtince, mutfaktan dört bardak getirildi ve şişe açıldı.

Herkes birer yudum alınca şarapla ilgili yorumlar başladı. Böylece sohbetin giriş cümleleri bulunmuş oldu. Artık tüm yarı aydın tiplerin kafasını kurcalayan konulara giriş yapabiliydik. İbrahim karşımda oturuyordu, onun yanında Kadir, benim yanımda da Erdem vardı. Şarabın acı tadı içimizde yayıldıkça, sesimize bir içtenlik çöktü. İnsanları sevmemek için neden yok, diye düşündüm. Sonuçta hepsi, kalbini yumuşatmak için elinden geleni yapıyordu. Kimisi bunu kolaylıkla başarıyor, kimisi de bunu başardığını sanıyordu.

Kadir, risk almakla ilgili bir şeylerden söz ediyordu. Şimdiye dek riskli şeyleri yaparken çok mutlu olduğunu fark ettiğini söyledi. Ona göre hayatın anlamını en yoğun hissettiği anlar o anlarmış. Alışılmadık bir felsefe geliştirmişti. Bu felsefeyle kendini özgün, farklı buluyordu. Bir keresinde bir kadeh rakıya üç tane vermidon hapı attıktan sonra iki gün deliksiz uyduğunu anlattı. Ben diyordu, irademle yaptığım her şeyin sonucuna katlanırım. Bir keresinde de iddia üzerine elli santimetre genişliğinde bir yatağa yatmış ve yatağın iki tarafına da arkadaşları altı tane bıçak dikmiş. Elli santimetrelik yatakta hiç kıpırdamadan sekiz saat uyumuş. Herhangi bir tarafa dönsem, diyordu, bıçakların üstüne düşerdim.

Bu kısa hikâyeleri sabırla dinledik. Ama Kadir'in daha anlatacak çok şeyi vardı ve bir hikâyeyi bitirmeye yakınken sözcükleri uzatmaya başlıyordu. Bundan anlıyorduk ki, bir taraftan diğer hikâyenin kurgusunu hazırlıyordu. Kendini modern dünyanın çılgın ermişi olarak tanımamızı istiyordu. Ne kadar basit görünse de Kadir'in hali çok insancaydı. Birçoklarımız gibi konferans vermeyi seviyordu. Sanki kendini anlattıkça dünya değişiyordu.

Yarım saat içinde Kadir, beş kısa hikâye daha sıraladıktan sonra çaça bardağını havaya kaldırdı. Bizim şerefemize bardağı bir dikişte boşalttı. Gözlerinin çevresindeki kızıl halkalar gittikçe büyüyordu. Ayrıca yüzünün her yerinden değişik sıvılar çıkmaya başladı. Terliyordu, kabarmış dudaklarını kontrol edemediği için ağzının suyu akıyordu. Kızaran gözleri de yaş dökmeye başlamıştı. Bizden altı yedi yaş büyük olmasına rağmen tavırlarında ağabeylik taslama hevesi yoktu. Kendisinin farkında olmadığı bu esriklik hali benim çok hoşuma gitmişti.

İbrahim birbirine benzemez insanları kaynaştırmanın kıvancıyla gülümsüyor, bardağını havaya kaldırıp bir şarkı nakaratı mırıldanıyordu. Erdem bu biçim toplantıları daha

sık yapmamız gerektiğini söyledi ve bizi tanıdığına memnun olduğunu bir kez daha belirtti. Sonra bana döndü ve hiç beklemediğim bir soru sordu.

—Nasıl oldu bu sırtındaki? Bu doğuştan mı?

Bu soru İbrahim’i fena halde tedirgin etmişti. Kaygıyla yüzüme baktı. Bir şeylerin tatsızlaşmasından endişe ediyordu. Bense bu yersiz soruya kısaca cevap vermenin yeterli olacağını düşündüm.

—Evet, doğuştan

—Tedavisi yok mu?

—Bilmem, belki vardır.

Neden Erdem’in hedefi haline geldim, hatamı bulmaya çalıştım. Geldiğimden beri gayet ölçülü davranmıştım. Anlatılanları can kulağı ile dinlemiştim.

— Seni ilk gördüğümde neden bilmem bir nefrete kapıldım. Nefret de değil de rahatsız edici bir şey işte! Ama şimdi bu histen eser yok. Bu çok şaşırtıcı değil mi?

—Bunu çok kişiden duymuşumdur.

Birilerini tanıdığımda, o birilerinin bir şeyi mutlaka benden nefret eder. Bir şeyleri de acır. İnsanların bazılarının rahatsız eden bir özelliğim var ama bunun ne olduğunu bulamıyorum. Bildik estetik sınırları zorlamamdan kaynaklanmıyor. Çünkü bunu yapan pek çok insan etrafımızda sakın sakın yaşıyor.

—Boş ver, benimki öylesine bir düşünceydi işte. Ben bir hayli iyi oldum gibi.

Erdem başını dik tutamıyordu. İki eliyle başını avuçlarına alıp bir şarkı mırıldanmaya başladı. Ancak şarkının iki dizesini tekrar edip duruyordu. Bir süre tekdüze bir tonla şarkıya devam ettikten sonra kısa bir küfürle şarkıyı bitirdi ve bana dönüp sorularına devam etti.

—Seni hep Kızılay’da yürürken görüyorum. Hep nereye gidiyorsun öyle? Okulda hiç görmedim ama!

Seçtiği sözcükler ve bu sözcükleri vurgulama şekli, Erdem’in ezelden beri alaya aldığı apartman çocuklarından biri olduğunu gösteriyordu. Serserilik etmeye ergenliğinde başlayan bu tiplerin genelde eli ayağı düzgündür. Kırılgan olmakla birlikte bir şekilde toplumun başarı ölçülerine sığarlar. Gayet ince tiplerdir, birini önemsediklerini hissettirmek için onların doğum günlerini kaydederler. Bayramlarda güzel dileklerini bir şekilde ulaştırmaya çalışırlar. Belki haksızlık yapıyorum. Ama karşıma çokça çıkmıştır bu tiplerden. Eminim ki bu geceden sonra Erdem’i bir daha görmeyeceğim.

—Yürümeyi seviyorum.

Sözlerime İbrahim karıştı. Duruma açıklık getirmek istiyordu.

—O, hep yürür. Bir keresinde memleketine yürüyerek gitmiş. Buradan taaa Çankırı’ya kadar yürümüş. En az 130 kilometre...

Hepsi şaşkınlıkla yüzüme baktı ve yüzümdeki tebessümü görünce de kakhahalarla odayı inletmeye başladılar. İşin aslını bilseler bu olaya gülmenin pek insanca olmadığını, aksine acıklı bir olay olduğunu düşünürlerdi. Geçen yıl, yaza girerken, sığındığım tüm evler kapanmıştı. Arkadaşlarımın hepsi, memleketine dönmüştü. Ben ne yapacağımı bilmeden ordan oraya günlerce gezdim. Biraz param olsa Çankırı’ya dönebilirdim. Ama cebimdeki iki simit parasıyla bunu yapamazdım. Ben de iki simit alarak Çankırı’ya doğru yürümeye başlamıştım. Otostopla gidebileceğimi düşündüm. Yanılmışım. Karpuz dolu bir kamyonun kasasında Kalecik’e kadar gidebildim. Bu da anca 60–70 kilometredir. Yolun geri kalanını yürüdüm. İşin aslı bu kadardı. Macera severler için ilgi çekici bir anı olabilir. Ama benim için ızdırıp dolu iki gündü. Hikâyeyi buna benzer ortamlarda anlatırken de şu parasızlık kısmını es geçtim. Böylece hikâyedeki acıklı atmosferi yok etmiş oldum. Geriye absürt olan kaldı.

Evi yurdu olmayan yirmi üç yaşında hasta bir adama acımak, bildik bir histir. Çoğu insan, yaşamın keskin anlarında, birine ya da bir şeylere acıyarak vicdan adında bir kabuk örer. İçinde biriken şefkati savurur ve bir çeşit arınma seansı yaşar. Oysa benim gördüğüm şudur: Eğer birine acıyorsanız, kendinizle acıdığınız arasında eşitsizlik olduğuna en başta

inanmışsınızdır. Acıdığında sende olan bir şeyler yoktur. Parası, güzelliği, elbisesi, kolu bacağı, yemeği ne bileyim, bir şeyleri yoktur. Sana denk değildir yani. Acıma hissi böylece tüm sevimliliği ile ortaya çıkar. Eşitsizlik devam ettikçe acıma büyür. Üstekiler alttakilere acır, alttakiler daha alttakilere, onlar daha alttakilere. Bu hep böyle uzar gider. Hüzünle de suladığımız acıma hissi, ait olduğumuz sınıfı unutmamızı engeller. Bu da bir tür uyuşukluktur. Şimdiye dek tüm çabama rağmen insanların bana acımasına engel olamadım.

-Yürümeyi ben de severim, dedi Kadir. Eskiden çok yürürdüm. Şimdi üşeniyorum.

-Valla yürümenin bir zorluğu yok da ben sabırsız biriyim. Varmak istediğim yere hemen ulaşmak isterim.

Diyalogları anlamakta güçlük çekiyordum. Arkadaşlarımın sevgili yüzleri önümde yuvarlanmaya başladı. Sözler kimin ağzından çıkıyor farkında değildim. Sesimi kimin duyacağını umursamadan, bana su getirir misiniz? dedim. Bir kaç dakika sonra biri önüme bir su bardağı koydu. Sabırla suyun bardağa dolmasını bekledim. Suyun bardağa doluşu, içimdeki ateşi dayanılmaz hale getirmişti. O an gözümün önüne, yıllar önce gördüğüm Yeşilirmak geldi. Yıldızlı bir gece, yolumuz nehrin kıyısına uğramış. Yağmur, bulanık nehrin üstüne yağarken ince ve sakin bir ses kulağımın dibinde çınlıyor. Sonra keşke dedim, biraz dursak da şu nehri iyice dinlesem. Artık nasıl bir arzuyla dilediysem, yol tam Yeşilirmak'tan ayrılacakken araba bozuldu.

Biri elime bardağı tutuşturdu. Sanki ömrümde ilk kez su içecektim. Ağzımı açabildiğim kadar açıp bardağı, dudaklarımla yarı yarıya örttüm. Su boğazımdan aşağıya ateşimi körükleyerek aktı. Hiç düşündüğüm, hayal ettiğim suya benzemiyordu. Beynimin bir yerinde sorun olmalıydı. Su dediğimiz şey, böyle bir şey miydi? O kadar sıcaktı ki içimi erittiğini ve sıvılaşmaya başladığımı duyumsuyordum. Oturduğum yerde bir leke olarak kalacaktım. Sonra bedenimin bir kakhaha ile titreştiğini fark ettim. Erdem ellerini çırparak bir maymun gibi çığlık atmaya başladı. Kadir'le İbrahim de bu maymun eğlencesine katıldı. Ben katılışınca kadar güldüler. İbrahim bardağı elimden alarak:

-Dur oğlum, öldüreceksin adamı!

-Bir şey olmaz ya! Şakalaşıyoruz işte.

-Adamın feleğini şaşırtacaksın, yüzü mosmor oldu.

Kadir, yüzümü yıkamalarını önerdi. Erdem'in bu yaptığının eşek şakası olduğunu söyledi, hem de çaçayı ziyan ettiğini ekledi. Bir yandan da gülüyordu. İbrahim'in yardımıyla odadan ayrıldım. Gerçek suyla kafamı yıkadım, içebildiğim kadar gerçek su içtim. Ellerimi musluğa dayayıp içimdeki şeyin yatışmasını bekledim. Ama zamanın ve sabrın ilişkisi yine paradokstu. İleriye, saatler sonrasını düşünüp rahatlamaya çalıştım. Daha önce de bu yöntemle içinde bulunduğum anın çekilmezliğini hafifletmişim. Nedense ilerisi hep sıkıntısızmış gibime gelir. Bunu, umut olarak tarif etmek kafamdaki kavramı tam olarak karşılamıyor. Kafamdaki doğaçlama bir yöntem değil. Bilincim bana ileride bir yerde bir durak gösterir. Ben oraya varınca ilk önce geldiğim yere dönüp bakarım. Öteden bakınca yaşadığım her ne şekil bir acıysa, şiddetini yitirmiştir artık. Huzurla o duraktaki dünyayı incelerim. Sol elimle yeşil bir eriği dalından koparıırken sağ elimle yerden bir avuç kar alıp Afrikalı bir çocuğa fırlatabilirim. Ölmüşleri görürüm, doğacakları görürüm.

-Çocuğa bir şey olsaydı, sen görürdün gününü!

-Yok ya! Az sonra kendine gelir, şuraya biraz uzansın.

Bana genişçe bir yer açtı arkadaşlarım. Boğazımdaki alev topu eriyip bedenimdeki tüm damarlara yayılmıştı. Hikâyelerse istenen kıvama gelmişti. Erdem'in o bolca mektep görmüş sesini duyabiliyordum artık.

-Bir keresinde Tuğçe diye bir kız vardı bizim okulda. Hani şu sevgili klişelerinin dışında kalan, keyfi istediğinle hovardalık yapan tiplerdendi. Israr etmeden, canı istiyorsa veren bir kızdı. Bana da hastaydı kız. Tutturdu bir gün ben de harika bir viski var, içelim. Tamam, dedim. Kim reddeder ki? Bunun Ayçiçeği'nde evi var. Kızın ailesi İzmirli, zengin

kız, babası üniversiteyi kazanınca tutmuş kıza ev almış, düşünebiliyor musun? Şu zenginler akıllı adamlar yaa! Kız okulu bitirince de satacak adam. Hem kira vermeyecek hem de para kazanacak. Gerçekten hayran kaldım adama. Neyse eve vardık. Bir kız arkadaşı gelecek falan diyordu. Ama eve varınca işler değişti. Bu belki de gelmez falan demeye başladı. O an ben kaltağın niyetini anladım zaten. Kendine bir ziyafet çekme derdinde bu. Birer kadeh içtikten sonra kalktı, başka bir odaya gitti. Ben bir kadeh daha götürdüm. On, on beş dakika geçti, ses seda çıkmıyor. Koridor boyunca sağlı sollu dört kapı var. Birincisini tıkladım, açtım, tuvalet. İkincisini tıkladım, boş bir oda, eşya falan hiçbir şey yok. Üçüncüsünü tıkladım, banyo. Dördüncünü tıklayacaktım, dış kapının anahtar deliğinden bir ses geldi. Dış kapıya yöneldim. Tam kapının kolunu kavrayacaktım ki karşıma kıvrıcık saçlı, sarışın, acayip güzel bir kız çıktı. Bana hiçbir şey demeden kapıyı kapatıp arkadan kilitleti. Alçak bir sesle Tuğçe nerde? dedi. O an orda olmalıydınız, var ya, anlatamayacağım kadar güzel bir kızdı. Ağzımı açamadım, kız da salona geçti. Ben öylece koridorda bekliyorum, sonra yanıma geldi ve elimden tutarak dördüncü kapıya sürükledi.

Erdem'in hikâyesi hepimizi ayıltmıştı. Sehpadaki çay bardaklarına dokunmak bile Erdem'in motivasyonunu altüst edebileceği endişesiyle hikâyeyi pür dikkat dinliyorduk. Hepimizin zihninde aşağı yukarı aynı şölen manzarası vardı.

- İçeri girdik. Tuğçe sarı bir yatakta çırılçıplaktı. Dizlerini kırmış, sigara içiyordu. Yeni kız gidip Tuğçe'yi öptü. Tuğçe geç kaldın gibisinden birkaç aksi laf etti. Yeni gelen kız, pek oralı olmadan Tuğçe'nin memelerini sıkı şakacıktan. Ben orda kapının önünde sap gibi kalmışım. Zaten ben yokmuşum gibi davranıyorlardı. Sonra yeni kız pantolonunu çıkardı. Bir taraftan da konuşuyorlardı. Ömrümce böyle bir şey görmedim, siz de görmemişsinizdir. Bir taraftan diyorum, bir bit yeniği olmasın. Filme milme çekerler. Yeni kız soyunup Tuğçe'nin yanına uzandı ve o da bir sigara yaktı. Bana bakıp kıkırdamaya başladılar. Yeni kız bazen Tuğçe'nin memelerini sıkıyordu. O da gözlerini belerterek yapma ya salak! diyordu. Halimi düşünün bir, heyecandan bende ruhsal, fiziksel hiçbir hareket yok, bitmiş vaziyetteyim. Tuğçe yumuşak bir sesle bana, soyun sen de, dedi. Hani filmlerde olur ya silahlı adam, birine emir verir, o kişi de korkudan titreyerek emri yerine getirir, ben de Tuğçe'nin emrini anında yerine getirdim. Sonra beni aralarına aldılar. Görmeliydiniz, tam on saat yataktan çıkmadık.

Erdem dudaklarını bükerek o anı hasretle andı. İbrahim hikâyenin en tatlı yerinde bitmiş olmasından rahatsızdı.

-Nasıl sevişiyorlardı? Anlatsana biraz, dedi.

-Tuğçe daha uzmandı ama yeni kızın vücudu daha iyiydi. Tuğçe'nin memeleri iriydi, ötekininse taş gibi, böyle uçları pembemsiydi. Uzun saçları vardı kızın, memelerinin üstüne dağılmış haldeyken görmeliydiniz. Saçlarının arasından o pembe şeyler görünüyordu.

Kadir, artık şölene ilgisini yitirdiğini göstermek için konu dışı bir soru sordu.

-Adı neymiş bu kızın? Belki tanıyorumdur.

-Sordum, söylemediler. Israr ettim ama yok, söylemediler. Sanırım Tuğçe'nin akrabası bu kız. Çünkü Tuğçe dönünce halamlara uğrayacak mısın? diye bir şey sormuştu.

Kadir, kendi hikâyelerinden daha tesirli bir hikâyeyle afallamış, konuklara göz gezdirdi. Zihninin karanlık bir yerinden rastgele bir erotik hikaye çıkarmaya çalıştığı belliydi. Çay bardağını tombul parmaklarının arasına sıkıştırıp bana seslendi.

-Daha iyisin ya! Kendine gelebildin mi?

Başımı samimiyetle sallayıp, iyiyim, dedim. Gerçekten de artık iyiydim. Sadece ağzımın içi sulanıp duruyordu. Bir de acıkmıştım. Boş midemde hafif bir yanma vardı. İbrahim de iyi olmana sevindim anlamına gelen bir işaret yaptı. Çay bardağını bana doğru kaldırıp gülümsedi. Ama aklının Erdem'in hikâyesinin anlatmadığı kısımlarında olduğu açıktı. Göz ucuyla Erdem'in söze gireceği anı bekliyordu. Ben bir sigara yaktım. Derin bir nefes çekerek göğsümü ziftle doldurdum ve yaşadığım tek aşk öyküsünü anlatmak için cesaretimi topladım. Neden anlatmak istediğimi ben de bilmiyordum. Sadece sır haline getirdiğim bu aşk

hikayesi, dudaklarımdan fırlamak için fırsat kolluyordu. Belki bu an bir fırsat olarak tarif edilemez ya da bunun ne önemi var ki? Ne kaybederim?

-Benim de iki sene önce başıma bir olay geldi, dedim. Benden bu kadar uzun cümle duymamış dostlarım, hayretlerini saklayarak ilgilerini bana çevirdiler. Erdem bile beklemediğim bir saygıyla arkaya yaslandı ve dinlemeye hazır bir pozisyon aldı. Çaçadan bir yudum aldım.

-Bir gün, cumartesi saat dört gibi Kızılay'da yürüyordum. İşim gücüm yoktu, öylesine yürüyordum. Solumdan trafik akıyordu, sağda ormanlık bir alan vardı. Orda banklar falan var, bahar günleri bir sürü sevgili orda rahatça öpüşürler ve birbirlerini ileri gitmeden okşarlar. Boş bir bank görürsem biraz oturup dinlenmeyi düşünüyorum, gözüm orda. Bir otobüs durağının önünden geçerken başımı sola çevirdim. Körüklü bir otobüs durakta sıraya girmiş yolcuları alıyordu. Durağı hemen geçince gözüm otobüsün içine kaydı. Arka taraflarda bir kız bana bakıyordu. Ama şaşılacak derecede dikkatli bir bakıştı bu. Başkasına falan bakıyordur ya da dalgındır diyerekten gözlerimi ondan ayırdım. Yürümeye devam ettim. Az gittikten sonra elimde olmadan tekrar baktım. Hala bana baktığını görünce heyecandan içim ürperdi. Neden bilmem, korkuya kapılmıştım. Hızlı hızlı yürümeye başladım. O sıra otobüs de hareket etti. Kızın bakışları öyle bir şeydi ki beni kaldırıma yığacak kadar baskı kuruyordu üstümde ve otobüsün ilerlemesine rağmen bakışlarını saniye olsun ayırmadı benden. Adım atmaya bırakıp neden yaptım bilmem, etrafımda iki defa döndüm. Ellerimle yüzümü yokladım. Sonra yürümeye devam ettim. Otobüs gözümde bir hayli ıramıştı. Yolun hemen kıvrıldığı noktada bir çınar ağacı var. Oraya varınca otobüsün durmakta olduğunu ve başka yolcuların inip bindiğini gördüm. Otobüsle aramızda yaklaşık yüz metre vardı. Adımlarımı biraz hızlandırsam yolcular bininceye kadar durağa varabilirdim. Ama içimdeki korku, aksine yavaşlattı beni. Çınarın gölgesine girince bir sigara yaktım. İçimi ziftle doldurdum. Gölge beni koruyacakmış gibi geldi bana. Ağacın gövdesine dayanıp az sonra her şeyin eskisi gibi olacağını düşündüm. Tanrının bir sürüngene benzettiği adam, her zamanki gibi yürümeye devam edecekti. Bir iki dakika içinde eskisi gibi oldum ve tekrar yürümeye başladım. Ama inanın bana, o an aklımdaki en son şey aşktı. Olası değildi bu. Dünyanın bana öğrettiği gerçeklerin istisnasını, o ana kadar hiç görmemiştim. Ölçsüz, eğrelti bir şeydi bu.

-Öyle deme dostum. Kendini gereksiz yere hırpalıyorsun. Buna gerçekten gerek yok. Durumu kabullenmen gerekiyor. Herkes aynı olsa dünya tatsız bir yer olurdu. Değil mi?

Erdem, Kadir'in sözlerini keserek:

-Bırak da anlatsın adam! Sonra ne oldu?

-Sonra... Yürüyordum. Otobüs ortalığı toza dumana katarak ilerlemeye başladığı sıra, birden yavaşladı ve arka kapı açıldı. Uzun saçlarını savurarak kapıdan kaldırıma sıçradı. Kırmızı, dizlerinin hemen üstünde biten mont benzeri bir şey giymişti. Öylesine canlı bir yaratık daha önce görmemiştim. Gerçekten o an bana hissettirdiği ilk şey, canlı oluşuydu. Bana doğru yürümeye başladı. Yüzü gittikçe belirginleşirken adımlarım tekrar küçülüyordu. Paniklediğimi kimsenin görmesini istemiyordum. Başımı ilgisiz bir yere çevirip kaldırımın soluna iyice yanaşım. Bana:"Bakar mısınız?" dedi. Duymazlıktan geldim. Tekrar, bu sefer biraz daha yüksek sesle "Bakar mısınız?" dedi. Bakınca yüzünde bir heyecan fark ettim. Ben de zar zor evet, diyebildim. Israrla bakışlarını üstümde tutuyordu. İlginç olan bir şey de şuydu: Boyu bir yetmiş beş falan olmalıydı. Gerçi ayakkabıları topukluydu ama ben, bir altmış beş boyundayım. Yüzünü görebilmem için başımı kaldırmam gerekiyordu. Belki ayakkabılarının topuklu olmasından kaynaklanan bir fark vardı. Yine de yan yanayken istisnadan başka bir şey değildik. Kuralın bilinmeyen nedenlerden gevşediği bir durumun içindeydik. Benimle tanışmak istediğini söyledi. Sonra yan yana yürümeye başladık. Az önce olanlardan hiç söz etmedik. Bir şeyler içmeyi önerdik ve beni rastgele bir yere soktu. Pastane biçiminde her yeri mermer kaplı itici bir yerde, iki saat kadar sohbet ettik. O dört bardak şekersiz çay içmişti. Yalan mıydı bilmiyorum ama iki saat boyunca kendinden söz etti.

Arkeoloji okurken bırakmış ve bir çiçekçi dükkânında çalışıyormuş. Ailesi İstanbul'daymış. Kardeşlerinden de söz etti. Daha birçok şeyden söz etti. Onu dinlerken onun dışındaki tüm sesler kaybolmuştu. İnsan sesleri ve insanların dokunduğu şeylerden gelen sesler, yitip gitmişti. Her çiçekten bir dal ya da yaprak biriktiriyormuş, ilerde bir gün gösterebileceğini söyledi. Saat beşte vedalaştık, beni yanaklarımdan öptü, teşekkür etti. Ertesi gün, saat birde Aragon şiiir evinde buluşmak üzere ayrıldık.

Nerdeyse her gün buluşup konuşuyorduk ve her gün ayrılırken bana, çiçekçilerde hani çiçeklerin üzerine not yazdıkları şeylere, bir cümle yazıp masaya bırakıyordu. Sonra kalkıp gidiyordu. Bu böyle on beş gün kadar sürdü. Benim için artık dünyadaki her şey iyimserlikle anlaşılır şeylerdi. Hiçbir şey canımı sıkamaz, beni mutsuz edemezdi. Bunu hak etmediğim fikri ara sıra zihnimi kurcalasa da güçlü bir iyimserliğim vardı.

Bazen elimi tutuyordu. Bazen de saçlarını okşamama izin veriyordu. Açık saçık fıkralar anlattığımda şehvet dolu bir kahkaha atıyor, beni bedenine davet edeceği günün yakın olduğunu hissettiriyordu. Ama bu hiç olmadı. O on beş gün sonrasında büyü bozuldu. Buluşmalarımız seyrekleşti ve artık anlatacak bir şeyi kalmamıştı. Neşesi yitip gitmiş, soğumuştur. Umutsuzca çırpınmaya başladım. Çarpıcı öyküler, anılar anlattım. En komik fıkraları buldum. Sesime en tatlı melodileri ekleyerek aşkımı anlattım. Hiçbiri işe yaramadı. Son olarak neden beni seçtiğini, kambur bir çocuktan ne istediğini sordum. Cevap verecek bir şey olmadığını söyledi. Kendimi karşısında ezdim, çiğnedim, mahvettim, ağladım. O buluşma, sondu.

-Dostum, kadınların doğasında var bu. Her kadın kendini özel hissettiği adamın yanında durur. Kadınlar dostum, kendilerini dünyada benzersiz, farklı görür. Bir erkek de bunu duyumsatıyorsa kadın için yeter.

-Sana katılıyorum, dedi İbrahim Kadir'e.

-Yanlış yol izlemişsin sen dostum, dedi Erdem. Yağ gibi erimişsin kızın karşısında. Ah benim elime düşecekti o! Fazla ilgi göstermeyeceksin, hatta horlayacaksın bazen. Kadir'in dediği gibi ben bitaneyim, eşsizim ayaklarına girmeyecek.

-Onunla buluştuğumuz yerlerde ondan bir iz arayarak dolaştım durdum. Çektiğim ızdırabı anlatmam çok güç. Günler geçti ama ondan bir işaret bulamadım ve geriye kalan küçük notları da dün yok ettim.

-Masaya bıraktığı kâğıtları mı?

-Evet. Çünkü dün ona rastladım.

-Hadi be! Nerde?

-Kızılay Caddesi'nde

Arkadaşlarımla kalbini fena acıtmıştım sanırım. Beni en acıklı bakışlarıyla süzüyorlardı. Ama asıl söylenecek şey, boğazıma takılı kalmıştı. Bir bardak daha çaça yuvarladım. Acıklı hikâyemi monotonluktan kurtaracak gerçeği anlatmak için gücümü topladım. Üçü de susmuş, yorgun başlarını eğmiş ve derin derin soluyorlardı.

-Kızılay Caddesi'nde dün yürüyordum. O, yavaşça yürüyerek karşımdan geliyordu. Üstünde yine o kırmızı şey vardı ve bir adamın koluna girmiş, tebessüm ederek yürüyordu. O an bir şey fark ettim... Kolundaki adam kördü.

Arkadaşlar, yorgun başlarını son kez kaldırdılar. Şaşkınlıklarının geçmesi için devam ettim.

-Adamın sağ elinde körlerinkinden bir değnek vardı ve göz çukurları o kadar derindi ki oraya ışık girmiyordu. Onların sağına geçip arkamı döndüm. Değneğin kaldırımı her dokunuşunda ürktümcü bir ses çıkıyordu.

-Bir akrabası olmasın, dedi Kadir. Belki ailesinde bir özürlü olduğu için sana yaklaşmış olabilir. Değil mi ama?

-Yok değil, sevgilisiydi. Onları bir süre izledim. O ağaçlı parka gittiler. Kör adamın el yordamıyla saçlarını bulup kokladığını gördüm ve kızın yüzündeki sevinç, karşıma çıktığı

günkü sevinçle aynıydı. O an hissettiğim şey neydi biliyor musunuz? Onlara imrendim, hiç acı duymadım, kıskanmadım da, imrendim.

-Kızın adı neydi? dedi Kadir.

-Sevdiye

-Değişik bir isimmiş. Daha önce duymamıştım. Sevdiye ha... Bir keresinde ben de Çiğdem diye bir kızla tanışmıştım. İlk buluşmamızda beni sinemaya götürmüştü. O kadar çok öpüştük ki dudaklarım uyuştu. Salonda üç beş kişi vardı. Eminim onlar da yiyişmeye gelmişti. Filmin hiçbir sahnesini hatırlamıyorum...

Kadir yeni bir hikâyeye başlıyordu. Ama diğerlerinin dinlemeye pek gücü yoktu. Dinlemeye degecek bir hikâyeye benzemesine rağmen, ben de artık gitmem gerektiğine karar verdim. Hiçbir şey söylemeden kapıya yöneldim. Dışarı çıktığımda etrafımı bir serinlik sardı. Çaçanın neden olduğu ateşin bu serinlikte söneceğini umarak yürümeye başladım. Birkaç defa, keşke hikâyemi anlatmasaydım, dedim kendime. Sonra *Machivist* bir söz geldi aklıma. İnsan istedi mi, pişman olmaya daima zaman bulur. Zamanım vardı, yürümeye devam ettim.

